

ÖVERBEFÄLHAVARENS

DAGORDER

N:o 35.

Svenska frivilliga!

Finlands väg till självständighet och tryggad frihet har varit en stridens väg. För tredje gången inom loppet av tjugotre år kämpar det av all sin kraft mot österns anfallande jättefiende. I dessa hårda prövningar har Finland i sitt gamla broderland i väster städse funnit en vän, en hjälpare och vapenbroder. Så var fallet år 1918, likaså under vårt vinterkrigs tunga dagar, och så skedde även senaste sommar, då fienden på nytt gick till anfall mot vårt fåtaliga folk.

Eder uppgift, svenska vapenbröder, har varit att stå som värn mot det hot, den fientliga fästnings- och flottstödjepunkten utgjorde, genom tvångsfreden i Moskva utpressad ur Väst-Finlands livsviktiga bygd, ett hot riktat rakt mot Finlands hjärta och — mot väster. Detta hot inom Östersjöns krets är nu ur världen. Vår fiende har tvingats att uppge Hangöområdet.

Den svenska frivilligkårens insats i striderna på Hangöfronten har för oss varit av stor och djup betydelse. De frivilligas numerära styrka har därvid betytt mindre än den inre kraft som legat i medvetandet, att tappra söner av vårt broderfolk stått redo att strida och bringa offer för Finlands och hela Nordens frihet och framtid.

Jag uttalar mitt tack och stora erkännande till Svenska Frivilligbataljonens kommandör, överstelöjtnant C. H. B e r g g r e n, till varje officer, underofficer och menig man i ledet. Ni ha fullgjort Ert värv med det mod och den okuvliga seghet, som höves Nordens män. Utan att akta på ansträngningarna ha Ni, fjärran från dem som stå Er närmast, på broderlandets mark lämnat ett levande, föredömligt vittnesbörd om Edert hemlands ädla folk och hjältesinne.

Med varma känslor, fyllda av andakt och tacksamhet, minnes jag de tappra svenskar, som offrat sina liv i kampen för vår gemensamma sak, för Nordens framtid. Mina tacksamma tankar gå även till dem bland de frivilliga, som sårats i striden och berövats sin arbetsförmåga. Finska folkets tacksamhet skall bestå genom tiderna.

Mannerheim.

YLIPÄÄLLIKÖN

PÄIVÄKÄSKY

N:o 35.

Ruotsalaiset vapaaehtoiset!

Suomen tie itsenäisyyteen ja turvattuun vapauteen on ollut taistelun tie. Kolmas kerta kahdenkymmenen kolmen vuoden aikana taistelee kaikin voimin hyökkäävää jättiläismäistä idän vihollista vastaan. Näissä kovissa koettelemuksissa Suomi on aina löytänyt vanhasta veljesmaastaan lännessä ystävän, auttajan ja aseveljen. Näin oli vuonna 1918, samoin kuin talvisodamme raskaina päivinä, ja näin oli myös viime kesänä, kun vihollinen hyökkäsi uudelleen harvalukuista kansaamme vastaan.

Teidän tehtävänne, ruotsalaiset aseveljet, on ollut seisoa suojana idän uhkaa vastaan, jonka Moskovan pakkorauhassa länsi-Suomen elintärkeitä seuduilta kiristettu vihollisen linnoitus- ja laivastotukikohta muodosti, uhka, joka oli suunnattu suoraan Suomen sydämeen ja länteen. Tämä uhka Itämeren alueella on nyt maailmasta poissa. Vihollisemme on pakotettu luopumaan Hangon alueesta.

Ruotsalaisen vapaaehtoisjoukon panos Hangon rintaman taisteluissa on meille ollut merkitykseltään suuri ja syvälinen. Vapaaehtoisten lukumääräinen vahvuus on sitä myöden merkinnyt vähemmän kuin se tietoisuuden sisäinen voima, että veljeskansamme urheat pojat ovat seisoneet valmiina taistelemaan ja tuomaan uhrinsa Suomen ja koko Pohjolan vapauden ja tulevaisuuden puolesta.

Lausun kiitokseni ja suuren tunnustukseni Ruotsin vapaaehtoispataljoonan komentajalle, everstiluutnantti C. H. B e r g g r e n i l l e, jokaiselle upseerille, aliupseerille ja rivimiehelle. Olette täyttäneet tehtävänne sillä rohkeudella ja lannistumattomalla sitkeydellä, joka Pohjolan miehiltä vaaditaan. Ponnisteluja vättämättä te olette, lähimmäisistänne etäällä, jättäneet veljesmaan maaperään olet jättäneet elävän, esikuvallisen todistuksen kotimaanne jalosta kansasta ja sankarihengestä.

Lämpimillä tunteilla, täynnä hartautta ja kiitollisuutta, muistelen niitä urheita ruotsalaisia, jotka ovat uhranneet henkensä taistelussa yhteisen asiamme puolesta, Pohjolan tulevaisuuden puolesta. Kiitolliset ajatukseni koskevat myös niitä vapaaehtoisia, jotka ovat haavoittuneet taisteluissa ja joilta työkyky on riistetty. Suomen kansan kiitollisuus kestää aikojen läpi.

Mannerheim.

HEAD QUARTERS.

7 December 1941.

COMMANDER-IN-CHIEF'S

ORDER OF THE DAY.

No. 35.

Swedish volunteers!

Finland's path to independence and safe freedom has been a path of struggle. For the third time in twenty three years, she is fighting with all her strength against the attacking giant enemy of the East. In these hardships, Finland has always found a friend, a helper and a brother-in-arms in her old brother country in the west. This was the case in 1918, as well as during the heavy days of our winter war, and this was what happened also last summer, when the enemy again attacked our few in number people.

Your task, Swedish brothers-in-arms, has been to stand up as a defense against the threat the enemy's fortress and naval base constituted, a base squeezed out of Western Finland's vital area in the extorted peace in Moscow, a threat directed straight at the heart of Finland and - towards the West. This threat in the Baltic Sea perimeter is now out of the world. Our enemy has been forced to give up the Hanko area.

The Swedish volunteer corps' contribution to the battles on the Hanko front has been of great and deep importance to us. The numerical strength of the volunteers has meant less than the inner strength that lay in the consciousness, that brave sons of our brother people were ready to fight and make sacrifices for the freedom and future of Finland and the whole of the Nordic region.

I express my gratitude and great appreciation to the commander of the Swedish Volunteer Battalion, Lieutenant Colonel C. H. B e r g g r e n, to every officer, non-commissioned officer and private in the ranks. You have fulfilled your duties with the courage and indomitable tenacity that the men of the North are expected to have. Without paying regard to the efforts, you, far from those closest to you, have left a living, exemplary evidence of your homeland's noble people and heroism on the brother country's soil.

With warm feelings, filled with devotion and gratitude, I remember those brave Swedes, who sacrificed their lives in the fight for our common cause, for the future of the Nordic region. My grateful thoughts also go to those of the volunteers who were wounded in the battle and deprived of their ability to work. The gratitude of the Finnish people will last through the ages.

Mannerheim.